

**Hauptzollamt Hamburg-Ericus
mod
Van Houten International GmbH**

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Bundesfinanzhof)

»Toldværdi — udgifter til vejning«

Sammendrag

Fælles toldtarif — toldværdi — transaktionsværdi — fastsættelse — købekontrakter hvor prisen beregnes på grundlag af nettovægten ved levering — udgifter til vejning som afholdes af importøren — ikke omfattet

(Rådets forordning nr. 1224/80, art. 3, stk. 1 og 3)

Artikel 3, stk. 1 og 3, i Rådets forordning nr. 1224/80 om varers toldværdi skal fortolkes således, at udgifterne til konstatering af vægten af det leverede kvantum i henhold til købekontrakter, hvor prisen

beregnes på grundlag af nettovægten ved levering, ikke udgør en del af transaktionsværdien, når disse udgifter afholdes af importøren.

**FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
PIETER VERLOREN VAN THEMAAT**

fremsat den 11. december 1985 *

Høje Domstol.

1. Indledning

1.1. Den anfægtede forordnings tilblivelses-historie

Ligesom sag 290/84 (Mainfrucht), hvori generaladvokat Lenz den 12. november

1985 fremsatte forslag til afgørelse, og Domstolens fjerde afdeling afsagde dom den 10. december 1985, vedrører sag 65/85 fortolkningen af begrebet »transaktionsværdi« i artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1224/80 af 28. maj 1980 om varers toldværdi (EFT 1980 L 134, s. 1). Det særlige

* Oversat fra nederlandsk.

ved denne forordning er, at den tager sigte på at gennemføre »Aftalen om anvendelse af artikel VII i Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel«, som blev afsluttet under Tokio-runden, og som Rådet tiltrådte ved afgørelse af 10. december 1979. Disse nærmere gennemførelsesbestemmelser til GATT's artikel VII, som vedrører toldværdien, blev offentliggjort i EF-Tidende 1980, L 71, s. 107. Da aftalen med den dertil hørende protokol (EFT 1980, L 71, s. 127) er bindende for Fællesskabet, kan den ligeledes være af betydning for fortolkningen af den anfægtede forordning. Den forelæggende ret har i kendelsen udtalt, at navnlig protokollens artikel 8 kan have betydning for besvarelsen af det forelagte spørgsmål. Til gennemførelse af protokollens bestemmelser udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 3193/80 af 8. december 1980 om ændring af forordning (EØF) nr. 1224/80. For så vidt angår de for sagen relevante bestemmelser, som jeg omtaler nedenfor, skal jeg henvise til de nævnte EF-Tidender. De bestemmelser, som er af særlig betydning for sagen, er gengivet i retsmøderapporten.

Hamburg-Ericus (appellant i revisionsankesagen for Bundesfinanzhof) medregnede udgifterne til vejning i toldværdien. Herefter anlagde sagsøgeren sag ved Finanzgericht Hamburg til prøvelse af denne afgørelse; retten fandt, at udgifterne til vejningen med urette var medregnet i toldværdien. Sagsøgte ankede afgørelsen til Bundesfinanzhof. Sagsøgte anførte bl.a.: Udgifterne til vejning er en del af betalingen til sælgeren for den indførte vare, jfr. artikel 3, stk. 3, litra a), i forordning nr. 1224/80. Det påhviler sælgeren af en vare, som sælges efter vægt, dels at levere varen, dels at sikre ejendomsrettens overgang. Varen kan imidlertid ikke konkretiseres, medmindre den vejes. Udgifterne til vejning er leveringsomkostninger for sælgeren. Dette bekræftes ifølge sagsøgte ved en fortolkning af de kontraktvilkår, der sædvanligvis finder anvendelse i udenrigshandelen.

Bundesfinanzhof har udsat sagen og forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

1.2. *De faktiske omstændigheder og sagens forløb*

Sagsøgeren (indstævnte i revisionsankesagen for Bundesfinanzhof) indgav i juli 1980 ansøgning om ekspedition til fri omsætning af et parti kakaobønner. Sagsøgeren oplyste, at firmaet ud over nettoprisen i henhold til fakturaen havde afholdt udgifter til vejning på 157 DM. Det fremgik af købekontrakten, som sagsøgeren fremlagde, at købet var indgået på vilkår cif. Hamburg »net delivered weights«, at købesummens størrelse afhang af vægten ved leveringen, og at udgifterne til konstatering af vægten skulle afholdes af køberen. Sagsøgte Hauptzollamt

» Skal artikel 3, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1224/80, som affattet indtil den 1. januar 1981, fortolkes således, at udgifterne til konstatering af vægten af det leverede kvantum i henhold til købekontrakter, hvor prisen beregnes på grundlag af nettovægten ved leveringen, udgør en del af transaktionsværdien, når køberen i henhold til kontrakten skal afholde disse udgifter?«

I forelæggelseskendelsen har Bundesfinanzhof udtalt, at artikel 3, stk. 3, litra a), formentlig bør fortolkes på grundlag af ændringen i henhold til forordning nr. 3193/80 af 8. december 1980. Ifølge forordningens fjerde betragtning skulle bestemmel-

serne i forordning nr. 1224/80 bringes i overensstemmelse med visse bestemmelser i protokollen, for hvilken EF's godkendelsesinstrument blev deponeret den 25. juli 1980. Ændringen svarer nøje til punkt 8 i afsnit I i den protokol, der den 1. november 1979 blev indgået mellem parterne i Aftalen om anvendelsen af artikel VII i Den almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (GATT) (EFT 1980, L 71, s. 127).

De udgifter, sagsøgeren har afholdt i forbindelse med vejningen, indgår ifølge Bundesfinanzhof i transaktionsværdien, såfremt de betales til sælgeren »for at opfylde en af sælgerens forpligtelser«.

Ifølge Bundesfinanzhof følger det af præambelen i Aftalen om toldværdien, at denne skal fastsættes på grundlag af enkle og objektive kriterier. Dette krav opfyldes kun fuldt ud, dersom man alene henholder sig til vilkårene i den konkrete købekontrakt. Det kan heroverfor anføres, at de standardbetingelser, som ikke modsvares af bestemmelserne i den konkrete kontrakt, også spiller en rolle ved fastsættelse af toldværdien. Det kan således ikke udelukkes, at også ordene »en af sælgerens forpligtelser« omfatter sådanne tilfælde. Det kan til støtte for denne antagelse anføres, at kontrahenterne i den købeaftale, der ligger til grund for indførslen, i modsat fald ville have et vidt spillerum med hensyn til fastsættelse af transaktionsværdien og dermed toldværdien.

Den forelæggende ret tilføjede, at såfremt Domstolen skulle komme til det resultat, at sælgerens forpligtelser omfatter alle sådanne forpligtelser, som det efter sædvane påhviler sælgeren at opfylde, opstår i den foreliggende sag det spørgsmål, om det i forbindelse med en købekontrakt som den foreliggende normalt påhviler sælgeren at afholde

udgifterne ved vejningen. Denne opfattelse kan støttes på artikel 90 i Haag-konventionen af 1. juli 1964 om internationale løsøre køb (*United Nations Treaty Series* 834, s. 107). Da der her er tale om en særlig leveringskontrakt, må udgifterne ved vejningen antages at udgøre en del af leveringsforpligtelsen.

2. Kommissionens standpunkt

Under retsforhandlingerne har alene Kommissionen afgivet skriftlige og mundtlige indlæg vedrørende det forelagte spørgsmål. Kommissionen har også i denne forbindelse i sit skriftlige indlæg anført, at den omtvistede forordning er udstedt på grundlag af GATT-aftalen, hvorefter den dog udelukkende har støttet sin argumentation på forordningen. Jeg skal herefter — i store træk i overensstemmelse med retsmøderapporten — sammenfatte Kommissionens standpunkt i henhold til dens skriftlige indlæg som uddybet under den mundtlige forhandling.

I henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1224/80 er »transaktionsværdien« den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne ved salg til eksport til Fællesskabets toldområde« om fornødent justeret i henhold til artikel 8.

Artikel 8, stk. 3, indeholder en udtømmende liste over de elementer, der må lægges til den faktisk betalte pris. Da disse elementer ikke omfatter udgifter til vejning, og disse udgifter heller ikke kan siges at falde ind under de nævnte elementer, er det for at træffe afgørelse i hovedsagen nødvendigt at løse det retlige problem, om udgifterne til vejning må antages at udgøre en del af den pris, som køberen rent faktisk betaler sælgeren.

I artikel 3, stk. 3, defineres den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, og under litra a) opregnes de positive kriterier, mens de negative opregnes under litra b). Ændringen af litra a) ved forordning nr. 3193/81 af 1. januar 1981 har ikke større betydning for den foreliggende sag, da det præjudicielle spørgsmål vedrører tidligere forhold. I øvrigt har ændringen hovedsagelig konstaterende karakter.

Ifølge 3, stk. 3, litra a), skal betaling ikke nødvendigvis ske i kontanter, men kan også finde sted »indirekte«. Det fremgår af litra b), at udgifter til vejning ikke kan anses for indirekte betaling. Det kan bl.a. udledes af sidstnævnte bestemmelse, at disse omkostninger ikke skal medregnes i toldværdien, når det som her fremgår af købekontrakten, at køberen lader vejningen foretage for egen regning, og at de dermed forbundne omkostninger derfor ikke kan betragtes som indirekte betaling til sælgeren. Yderligere har Kommissionen anført, at vejningen som økonomisk ydelse er foretaget inden for Fællesskabet, og at omkostningerne herved derfor ikke skal medregnes i toldværdien.

Da den anfægtede ordning — bortset fra visse undtagelser, som er uden betydning — udtrykkeligt tager udgangspunkt i de konkrete transaktioner, har Kommissionen gjort gældende, at det principielt er uden betydning, om en konkret kontrakt er i overensstemmelse med de sædvanemæssige kontraktvilkår i udenrigshandelen.

Endelig har Kommissionen gjort gældende, at Toldværdiudvalget i 1981 besluttede ikke at medregne omkostninger ved losning og oplagring i toldværdien, når de ikke udgør en bestanddel af den faktisk betalte pris.

Kommissionen har derfor foreslået Domstolen at besvare det forelagte spørgsmål således:

» Artikel 3 i Rådets forordning nr. 1224/80, som affattet indtil den 1. januar 1981, skal fortolkes således, at udgifterne til konstatering af vægten af det leverede kvantum i henhold til købekontrakter, hvor prisen beregnes på grundlag af nettovægten ved leveringen, ikke udgør en del af transaktionsværdien som indirekte betaling, når disse udgifter afholdes af køberen.«

Under den mundtlige forhandling har Kommissionen endnu en gang fremhævet, at det i henhold til den nye ordning principielt er den anfægtede konkrete kontrakt, som skal lægges til grund, hvilket navnlig i tilfælde af forskellig købspris for identiske varer kan føre til forskellig toldværdi. For at hindre enhver vilkårlig prismanipulation skal der i henhold til artiklerne 3, stk. 3, og 8 i forordning nr. 1224/80 i visse tilfælde foretages en justering. Kommissionen har under den mundtlige forhandling nærmere uddybet grunden til, at denne justeringsforpligtelse i henhold til den anfægtede bestemmelse i forordningen efter dens opfattelse ikke fandt anvendelse på den foreliggende sag. Det var helt klart, at udgifterne til vejning ikke var en del af den faktisk betalte købspris. Justeringsbestemmelserne i artikel 8 fandt heller ikke anvendelse. Selv om Kommissionen ikke her var helt så sikker, har den anført, at der ikke var tale om indirekte betaling, jfr. artikel 3, stk. 3, litra a). Navnlig hvis forordning nr. 3193/80 — i strid med, hvad Kommissionen under skriftvekslingen har antaget for den konkrete sag — finder anvendelse, kan der rejses tvivl om dette punkt, fordi køberens betaling til tredjemand for opfyldelse af en af sælgerens forpligtelser her ligeledes antages at udgøre en del af den faktisk betalte pris. Kommissionen har under den mundtlige forhandling gjort gældende, at artikel 3, stk. 3, litra b), i et sådant tvivlstilfælde bør være afgørende,

og at udgifterne til vejning da må være omfattet af begrebet »de aktiviteter, herunder markedsføring, køberen udfører for egen regning«, og i overensstemmelse hermed bør de med forbehold af artikel 8 derfor »ikke [betragtes] som en indirekte betaling til sælgeren, selv om det kan anses, at sælgeren drager nytte af dem, eller at de er blevet udført med hans godkendelse«. Såfremt der foreligger en kontrakt af den her omhandlede art, betaler køberen i modsætning til de mere almindelige kontrakter, hvor risikoen overgår til køberen ved afsendelsen, først ved modtagelsen af varen på grundlag af den vægt, som han selv har konstateret ved vejning af varen ved modtagelsen. Yderligere har Kommissionen under den mundtlige forhandling gentaget, at der ikke skal opkræves told af økonomiske operationer (her vejning), som har fundet sted inden for Fællesskabet.

3. Konklusion

Jeg skal ikke her tage stilling til det interessante spørgsmål, om den for den omhandlede transaktion afgørende retsakt i virkeligheden ikke er forordning nr. 3193/80, som først blev udstedt den 8. december 1980, eller i al fald den protokol, som danner

hjemmel for forordningen, og som (som det fremgår af præamblen) blev godkendt af Fællesskabet den 25. juli 1980. Som allerede nævnt ganske kort ovenfor, har Kommissionen under den mundtlige forhandling nemlig anført, at anvendelsen af forordning nr. 3193/80 (til gennemførelse af den nævnte protokol) heller ikke ville have ført til et andet resultat end det, som Kommissionen gik ind for under skriftvekslingen. Jeg kan tilslutte mig dette resultat, skønt det i den foreliggende sag måske allerede fremgår af det forhold, at vejningen ikke udgjorde en del af sælgerens forpligtelser, således at der allerede af den grund ikke kan være tale om en indirekte betaling til sælgeren.

Det af Kommissionen anførte vedrørende de øvrige punkter finder jeg ligeledes overbevisende, men jeg skal blot her endnu en gang fremhæve argumentet om, at det ifølge formålet med fastsættelsen af toldværdien ikke kan antages, at betaling for økonomiske aktiviteter inden for Fællesskabet skal medregnes. Dette punkt behandles ud fra et andet synspunkt (navnlig for så vidt angår transportomkostningerne inden for Fællesskabet) også i sag 290/84, som jeg har nævnt i begyndelsen af forslaget.

Sammenfattende skal jeg herefter foreslå, at det af Bundesfinanzhof forelagte spørgsmål i overensstemmelse med Kommissionens forslag besvares således:

»Artikel 3 i Rådets forordning nr. 1224/80, som affattet indtil den 1. januar 1981, skal fortolkes således, at udgifterne til konstatering af vægten af det leverede kvantum i henhold til købekontrakter hvor prisen beregnes på grundlag af nettovægten ved leveringen, ikke udgør en del af transaktionsværdien som indirekte betaling, når disse udgifter afholdes af køberen.«